

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**ELS MINISTERIS D'ECONOMIA
I FOMENT FAN ELS ULLS GROSSOS**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.cat

EN SÍNTESI

Socialistes
catalans

Correus, l'altre esvoranc

La Sociedad Estatal de Correos y Telégrafos, S.A. depèn avui al 100% del ministeri d'Economia, per bé que correspon al ministeri de Foment vetllar pel bon funcionament del mercat postal a l'Estat espanyol. A diferència d'altres països, a Espanya la liberalització del sector postal incompleix el full de ruta dissenyat per les directives europees fins al punt que Unipost, el principal competidor de Correus, té avui una quota de mercat i una cobertura geogràfica inferiors a les que tenia fa tres anys. El 28 de juny de 2005 el Tribunal de Defensa de la Competència (TDC) va imposar a Correus una multa de 900.000 €, la quantitat màxima legalment prevista, per conducta abusiva de posició de domini. Aquesta resolució també obligava Correus a aturar immediatament la discriminació que ha estat exercint contra els editors de la premsa professional. Els fets sancionats havien estat denunciats per la barcelonina Associació de Premsa Professional (APP), composta per petites, mitjanes i grans editorials de revistes de caràcter tècnic i especialitzat (jurídiques, mèdiques, turístiques, etcètera) adreçades específicament a professionals, una bona part dels quals són catalans. I és que Correus, coincidint amb l'entrada de l'euro el primer de gener del 2002, i sense previ avís, va incrementar en un 100% les tarifes postals només als editors de premsa professional, però no als editors de la premsa diària.

DE LLAVORS ENÇÀ LES PUBLICACIONS PROFESSIONALS han topat amb les constants negatives de Correus, que, gràcies a la seva posició de monopoli heretada del franquisme, ha optat per la desobediència als jutges en la seva estratègia de dilació premeditada del procés. Correus va recórrer la sentència del TDC a l'Audiència Nacional (AN), que va denegar la suspensió de l'execució i va exigir l'aturada immediata de les seves pràctiques discriminatòries. Dos anys i mig més tard, Correus continua desobeint l'AN, perjudicant greument la premsa professional des del 2002 i obligant moltes revistes a fer reajustaments d'ocupació i a ajornar el llançament de noves capçaleres. En contrast amb els costos creixents que pateixen els editors per aquest fet i pels beneficis que estan deixant d'obtenir (costos d'oportunitat), Correus es vanta dels seus creixents beneficis anuals. No es difon, però, que les sancions imposades contra Correus per les seves pràctiques anticompetitives superen els 22 milions d'euros, una xifra que s'ha d'ingressar a les arques de l'Estat. I és que la propietat pública del capital social de Correus, així com també la inclusió de subvencions creixents per a Correus als pressupostos generals de l'Estat any rere any, fan que tot quedi a casa: la multa pagada amb diners de la butxaca esquerra entren a la butxaca dreta, sempre però dels mateixos pantalons.

EL JULIOL DEL 2007 L'AUDIÈNCIA NACIONAL VA CONFIRMAR íntegrament la condemna que el 2005 el TDC va imposar a Correus i va tornar a instar aquesta societat estatal a cessar immediatament la seva pràctica discriminatòria envers la premsa professional. Correus, però, s'ha limitat tot just a canviar el model de contracte amb les revistes especialitzades per tal de fer veure que ara sí que fa bon dat, però a la pràctica segueix aplicant la ma-

CARLOTA BOADA

“L'actuació de Correus està distorsionant clarament el mercat postal espanyol i altera la lliure formació dels seus preus. Només resten les accions legals per la via penal i les querelles criminals”

teixa discriminació de preus. Al mateix temps, Correus ha tornat a empantanar judicialment el conflicte: ha presentat un nou recurs, ara al Tribunal Suprem (TS), que pot trigar ben bé cinc o sis anys abans no dicti una sentència definitiva sobre el cas.

JURÍDICAMENT EL TEMA ÉS FORÇA CLAR i, vistes les sentències del TDC i de l'AN, Correus té tots els números per perdre també davant del TS. El més greu de tot plegat, però, és la sensació de total impunitat amb què els actuals gestors de Correus (com també feien els gestors que hi havia durant el govern del PP) fan i desfan com volen al capdavant d'una empresa pública que hauria de servir

les empreses i els ciutadans. Atès que la responsabilitat final serà de l'Estat, l'única preocupació dels gestors públics actuals és seguir ajornant el tema tant com es pugui i passar la patata calenta als gestors que vindran després. La voluntat dels directius de Correus de negociar amb els afectats segueix sent nul·la i, tot i l'acumulació de sentències en contra, es neguen a qualsevol solució pactada que estalvi temps i diners a totes dues parts.

EL CAS DE L'APP CONTRA CORREUS PALESA déficits de gestió del sector públic central a Catalunya. Uns déficits que, com en el cas dels déficits d'infraestructures, també pengen del ministeri de Foment i són una barreja de desídia, incompetència i mala fe. L'incompliment de les resolucions judicials i administratives per part del principal operador postal és clamorós, però tant el ministeri de Foment –que és l'àrbitre del sector– com el ministeri d'Economia –que n'és l'únic accionista– fan els ulls grossos. Després de quasi sis anys de discriminació en aquest sector, l'actuació de Correus està distorsionant clarament el mercat postal espanyol i altera la lliure formació dels seus preus. Només resten les accions legals per la via penal i les querelles criminals, per mitjà de les quals la cúpula i alguns treballadors de Correus podrien arribar a ser processats i inhabilitats. La impunitat de gestió de Correus, davant la passivitat total del regulador postal, és un altre esvoranc del ministeri de Foment.

Marçal
Sintes

Declarava Manuela de Madre dilluns en aquest diari que “la gent ha d'entendre” que el PSC (del qual ella és vicepresidenta) no demani la dimissió de la ministra Magdalena Álvarez. Algú pot estranyar-se per la frase (“la gent ha d'entendre...”), atès que els socialistes catalans no deixen de repetir que el PSC és un partit diferent i independent del PSOE. El que ocorre és que ho és, però només a mitges. El PSC és jurídicament independent. No obstant, està lligat al PSOE per un pacte que, a la vista dels anys que dura, té més avantatges que inconvenients per a totes dues bandes, un pacte que, en definitiva, el que fa és atorgar al PSC la representació del PSOE a Catalunya. Per aquest motiu, el PSOE no concorrerà a les eleccions del mes de març a les circumscripcions catalanes. Ho farà el PSC en el seu lloc i, en contrapartida, els diputats obtinguts s'integraran al grup del PSOE al Congrés, on faran el que els manin, es tracti de votar contra les seleccions catalanes o bé de negar-se a exigir els papers de Salamanca que falten. O de defensar la indefensable Álvarez, com ha fet la diputada Teresa Cunillera amb gran entusiasme. El PSC no demana la dimissió de la ministra, doncs, perquè un pacte i els interessos mutus l'uneixen al PSOE. Se'm podria recordar que el PSC no va fer cas de Zapatero a l'hora de formar el segon tripartit. És veritat. I jo mateix vaig elogiar aquella mostra d'autonomia. Ara, que ningú s'equivoqui: el PSC ho va fer perquè les games de governar i l'instint de supervivència eren molt més forts que les lleus pressions que Zapatero va exercir.

m.sintes@hotmail.com